

РЕШЕНИЕ

№ 7244

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 19.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **2485** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във вр. с чл.215 и сл. от ЗУТ.

Образувано е по жалба на Главен архитект на Столична община, район „М.” срещу ЗАПОВЕД № ДК-10-26 от 19.03.2010г. на Началника на РДНСК, Югозападен район.

В жалбата са развити твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в нарушение на материалния закон-отменително основание по чл.146 т.4 АПК. Правни доводи за основателност на депозираната жалба са развити в писмена защита от 08.11.2010г., като е заявена и претенция за присъждане на разноските по делото.

Ответникът – Началника на РДНСК, Югозападен район в хода на съдебния процес не изразява становище по подадената жалба.

Заинтересованата страна- [фирма], чрез процесуален представител адв.М. Д. моли съдът да постанови съдебно решение, с което да потвърди законосъобразността на акта по съображения изложени в писмени становища, депозирани по делото на 02.05.2012г. и 29.10.2012г.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства по реда на чл.235 ал.2

ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е започнало по искане на [фирма] с вх.№ ТС-70-00-546/10.11.2009г. за одобряване на инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж за обект „приемно-предавателна станция GSM /UMTS на [фирма]- SF 1069-B” с местоположение [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес].

Главният архитект на Столична община, район „М.” е издал мотивиран отказ № ТС-70-00-546/18.12.2009г. за одобряване на инвестиционен проект и разрешение за строеж на „приемно-предавателна станция”. В мотивите на административния акт жалбоподателят е посочил, че разработената в проекта приемно-предавателна станция не е включена в одобрена план-схема за мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, в която да е отразено местоположението, вида и размера на съоръжението. Посочено е още, че мрежите и съоръженията на техническата инфраструктура се урегулират с ПУП, като в случая на действащ ПУП, към който не е изработена специализирана схема за далекосъобщителни мрежи, като преди да започне проектирането следва да бъде одобрена такава схема.

Този индивидуален административен акт е бил оспорен по административен ред пред Началника на РДНСК, Югозападен район с жалба вх.№ ТС-70-00-546/09/28.12.2009г.

С оспорената в процеса ЗАПОВЕД № ДК-10-26 от 19.03.2010г. ответникът е отменил отказ № ТС-70-00-56/18.12.2009г. на Главния архитект на СО, район „М.”.

От становището на приетата в процеса съдебно-техническа експертиза се установява, че „приемно-предавателната станция” представлява метална конструкция с височина от 12м. с прикрепени към нея 5 броя антени и технологично оборудване и хранене в 3бр. шкафове. Същата се монтира върху плоския покрив на съществуващ 8-етажен жилищен блок и ще ползва 62 кв.м. площ. Класификацията на строежа според вещото лице е трета категория.

При така установената фактическа обстановка, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Подадена е от активно процесуално-правно легитимирана по см. на чл.215 ал.5 ЗУТ страна в преклузивния 14 дневен срок.

Оспореният административен акт- ЗАПОВЕД № ДК-10-26 от 19.03.2010г. е издадена от компетентен административен орган- Началника на РДНСК, Югозападен район на когото са делегирани права със Заповед № РД-13-053/26.01.2010г. от Началника на ДНСК в предписаната от закона писмена форма по см. на чл.59 ал.2 АПК, като съдържа фактически и правни основания за постановяването ѝ, но при констатирано от съда нарушение на материалния закон.

При анализ на писмените доказателства, събрани и приети в процеса и обсъждане на възраженията на страните по делото следва да се определят като спорни за административното правоотношение две обстоятелства, дали възложителят [фирма] притежава право да извърши този вид строеж и дали са изпълнени особените изисквания на закона, изрично регламентиращи условията, при които следва да се осъществи същото.

Процесният обект „приемно-предавателна станция” е съоръжение на техническата инфраструктура по см. на § 5 т.31 от ДР на ЗУТ, поради което нейното

изграждане представлява строеж по см. на § 5 т.38 от ДР на ЗУТ. Съгласно нормата на чл.182 ал.1 ЗУТ строежи в чужд имот имат право да извършват лицата, в полза на които е учредено право на строеж или право на пристрояване или надстрояване на заварена сграда. Строежът на станцията следва да се извърши върху покрива, който е обща част на съществуващата жилищна сграда в режим на етажна собственост в[жк], [улица], [жилищен адрес]. На следващо място надстрояване на сгради етажна собственост се разрешава въз основа на договор за учредяване на правото на надстрояване със собственика на поземления имот в нотариална форма и декларация-съгласие с нотариално удостоверяване на подписите на всички собственици в етажната собственост. В настоящата хипотеза възложителят на строежа [фирма] не е придобило правото на надстрояване по реда на чл.183 ал.2 ЗУТ и в административната преписка не са налични писмени доказателства, удостоверяващи съгласие на етажните собственици в сградата. Представен е единствено договор за наем от 26.09.2009г. и протокол от общо събрание на общо събрание от 04.04.2009г., които писмени доказателства не са достатъчни да се приеме, че в полза на възложителя са учредени ограничени вещни права. Неприложима е хипотезата на чл.185 ал.1 т. 2 ЗУТ, защото се завзема площ от 62 кв.м. от обща част на етажната собственост и при условията на чл.185 ал.2 предл.2 ЗУТ трябва да е дадено съгласие от всички собственици в писмена форма с нотариална заверка на техните подписи. Дори и всички останали нормативно въведени изисквания за разрешаване на строителството да са съществували, след като в патримониума на възложителя на строежа не е учредено ограниченото вещно право на строеж или надстрояване на извършването на този строеж в чужд имот би било незаконосъобразно. Съдът не споделя и не възприема, като правилни изводите на ответника, че съобразно разпоредбата на чл.283 ЗЕС не е необходимо предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги да са собственици на имота или да притежават право на строеж върху него. Посочената от ответника правна норма регламентира единствено, че предприятията са собственици на изградените от тях съоръжения и свързаната с тях инфраструктура, както и че са възложители на строителството по см. на чл.161 ал.1 ЗУТ. Това обаче по никакъв начин не означава, че се дерогират разпоредбите на чл.182 ал.1 и чл.183 ал.2 ЗУТ и в частност, че възложителя на строежа е собственикът на имота или лицето в чиято полза задължително трябва да е било учредено ограничено вещно право да строи в чужд имот по посочения ред. В тази връзка съдът посочва и разпоредбата на чл.281 ал.5 ЗЕС /в ред. към ДВ.бр.12/12.02.2010г./ относно обстоятелствата, че проектирането, изграждането и въвеждането в експлоатация на този вид обекти се осъществява по реда и условията на ЗУТ.

По тези доводи и аргументи, настоящият съдебен състав формира окончателен извод, че воляизявлението на административния орган, обективизирано в оспорената ЗАПОВЕД № ДК-10-26 от 19.03.2010г. е незаконосъобразно, защото е изведено при допуснато нарушение на материалния закон и е налице отменителното основание по чл.146 т.4 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143 АПК с оглед заявената претенция на жалбоподателя, ответникът следва да му възстанови направените по делото разноски, които са доказани в размер на сумата от 150 лева и представляват юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК АДМИНИСТРАТИВЕН
СЪД С.- град, 22 състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ по жалбата на Главен архитект на Столична община, район „М.”
ЗАПОВЕД № ДК-10-26 от 19.03.2010г. на Началника на РДНСК, Югозападен
район.

ОСЪЖДА РДНСК, Югозападен район, сектор С. с адрес: [населено място], [улица],
ет.3 да заплати на Столична община, район „М.” с адрес: [населено място], [улица]
сумата от 150 лв./сто и петдесет/ лева на основание чл.143 АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.215 ал.7
ЗУТ.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: